

taling eller vederlagsfrit. Det forstaaer jeg saa inderlig godt, og det er ogsaa meget rigtigt, at man derigennem vil ramme det, man i gamle Dage har kaldt Smugkroer, hvor man fik „To og en halv“, som man kunde drikke paa Disken. Man har villet bort fra dette Smugvæsen, men med den Bestemmelse, man indsætter her, kommer man let til at gaa for langt. Naar en Mand gaar ned til en Vinhandler og vil købe noget Sherry, har Vinhandleren naturligvis denne Vare til forskellige Priser, og da Kunden ikke ved Besked eller uden paa Flasken kan se, hvordan de forskellige Sorter ere, om den ene er mere tør end den anden, er han vanskelig stedd. I en Manufakturhandel kan man dog føle paa Boniteten af Stoffet, men her maa man jo ikke skænke en Prøve af Vinen enten for Betaling eller vederlagsfrit. Der maa sikkert indføres en Bestemmelse om, at de paagældende maa lade deres Kunder smage, hvad det egentlig er, de købe, saa at de ikke købe „Katten i Sækken“.

Jeg tror nu, at det, naar Sagen ses i sin Helhed, er rigtigt og nødvendigt at faa en ny Ordning med Hensyn til Beværternæring. Jeg har nævnt forskellige Ting, som jeg tror godtgøre, at det foreliggende Lovforslag ikke rammer rigtigt overalt. Jeg vilde dog have anset det for heldigt, om Forslaget var kommet herop saa betids, at der blev Lejlighed til at gøre det færdigt. Det staaer for mig som meget vanskeligt nu at faa det færdigt i Aar, navnlig da vi staa overfor Højtiden, hvad der indskrænker Arbejdstiden en Del. Jeg tror, som sagt, ikke, at det kan gennemføres i denne Samling, men jeg vil gerne yde min Medvirning til at faa et godt Lovforslag paa dette Omraade.

Nordby: Blandt de Opgaver, der bleve stillede Ædruelighedskommissionen, var ogsaa den at paavise Veje, hvorved Ædruelighed ved Lovgivningens Hjælp kunde fremmes i Samfundet. Denne Opgave var en af dem, der maaske frembragte den største Debat, idet man debatterede, hvorvidt man skulde blive staaende ved det Princip, Næringsloven af 29. December 1857 havde fastslaaet for Beværternærings Vedkommende, nemlig at der skulde være fri Beværternæring, eller man skulde gaa over til at lovfæste bunden Beværternæring. Der var meget forskellige Meninger indenfor Kommissionen derom. Det er nu kundbart, at det foreliggende Forslag fra Kommissionens Haand er fremgaaet som et enstemmigt Resultat, idet de divergerende

Anskuelser have bøjet sig mod hinanden. Forholdet er jo nemlig dette, at Princippet i Loven af 1857 allerede er fraveget ved Loven af 23. Maj 1873, der tillader Købstadkommunerne at affatte Vedtægter, hvorved Beværtingernes Antal i Byerne indskrænkes. Lovgivningsmagten har altsaa vedtaget Princippet om at gøre Indskrænkning i den frie Næring, og Kommissionen i sin Helhed enedes om at gaa den Vej i sit Forslag. Det foreliggende Forslag har altsaa betraadt denne Vej, og det er jo glædeligt at høre, at saa godt som alle Talere, der have haft Ordet — maaske med en enkelt Undtagelse —, have udtalt sig velvilligt derom. At jeg er stemt for Forslaget, er jo givet, da jeg har været med til i Kommissionen at fremsætte det. Jeg vil derfor i ganske faa Ord medgive det min bedste anbefaling.

Et Hovedpunkt i Lovforslaget er jo, at det knæsætter Princippet bunden Næring med Hensyn til Beværtning, medens Beværtning med alkoholfri Drikke bliver fri Næring. Af andre vigtige Principper er der jo Indførelse af Kommuneafstemning ved Tildeling af Beværterborgerskaber i Landkommunerne. Der er der gjort en Forskel paa By og paa Land; Bestemmelsen vedrører kun Landkommunerne. Aarsagerne dertil skal jeg ikke komme nærmere ind paa, de ere udførligt omtalte i Kommissionens Betænkning. Jeg mener, at den Ret, der her gives Kommunens Beboere til at indvirke paa Afgørelsen af, hvorvidt der skal gives Tilladelse til Gæstgiveri, Beværtning og Handel med stærke Drikke, er en meget heldig Bestemmelse, for saa vidt den kan føres ud i Livet nogenlunde i den i Forslaget antydede Skikkelse. Der er netop paa dette Punkt i det andet Ting foretaget en Ændring, som jeg er meget glad ved. Fra Kommissionens Haand forelaa der et Forslag om, at Bestemmelse paa dette Punkt skulde tages med $\frac{2}{3}$ Majoritet af alle de valgberechtigede. Det var i og for sig en urimelig Bestemmelse, ganske afvigende fra, hvad der, saa vidt mig bekendt, er gældende ellers ved Valg. Man forlanger der kun et Flertal af de mødende. Efter Kommissionens Forslag vilde i Virkeligheden de, der sidde hjemme, kunne afgøre Sagen ved blot at forholde sig ganske passive. Jeg er glad ved, at denne Fejl, om ikke fuldt ud dog i alt Fald delvis, er rettet i det andet Ting. Efter Forslaget, som det foreligger, afgør Flertallet af de mødende Sagen, naar de tillige udgøre en Fjerdedel af de stemmeberettigede. Det er jo en Ind-